

Verdeeldheid en scheuringen

Er is werkelijk niets eenvoudiger dan het beginsel dat een gemeente die op de eenheid van het Lichaam van Christus gefundeerd is ook conform dat principe moet functioneren. Maar helaas: de toepassing van dat beginsel is heel moeilijk geworden in de tegenwoordige kerkelijke verwarring.

En hier zien we opnieuw iets dat iedereen die de Heer liefheeft diep verdriet kan doen: het feit dat overal tafels worden opgericht; dat Christenen op allerlei manieren en volgens tegenstrijdige principes gemeenschap met elkaar oefenen. De vijand heeft dat gedaan; hij heeft hier onafhankelijk van de 'godsdienstige systemen' gewerkt. Deze systemen zijn producten van de menselijke activiteit; vernuftige imitaties van Gods werk. Waar is de Tafel van de Heer te vinden? Waar moeten we in alle zekerheid en met een goed geweten samenkomen in gehoorzaamheid aan het Woord?

Laten we ons er niet over verwonderen dat de vijand het getuigenis dat door God verwekt is, hardnekkig heeft vervolgd en dat hij erin geslaagd is hen die de legerplaats hadden verlaten te verdelen. Dit kan hij doen door ons gebrek aan waakzaamheid. Wij allemaal hebben ons aandeel in deze verootmoedigende stand van zaken. We moeten dit erkennen in plaats van met trots en moedeloosheid te beweren dat alle anderen 'Uw verbond hebben verlaten; zij hebben Uw altaren omgekeerd, en wij zijn alleen overgebleven', om in de taal van Elia te spreken...

Laten we vervolgens de Heer vragen om het onderscheidingsvermogen en de geloofsijver die nodig zijn om de 'zevenduizend', die Hij heeft laten overblijven, weer op te zoeken (1 Kon. 19:18). Want 'Hij kent die de Zijnen zijn' en wij moeten afstaan van alle ongerechtigheid. Dat is nodig omdat er geen gemeenschap kan bestaan tussen de duisternis en het licht. Nog eens: laten we er zeker van zijn dat 'het vaste fundament van God blijft', maar dat het altijd hetzelfde tweevoudige zegel heeft.

Als we geestelijk zijn, kunnen we onderscheiden of een tafel, een principe van gemeenschap écht de Tafel *van de Heer* is of niet. Daarvoor hoeven we alleen maar de principes te onderzoeken waaraan een groep Christenen vasthoudt, en nagaan op welke basis die tafel is opgericht. Het is bovendien de plicht van ieder om daarvan op de hoogte te zijn. En het is ook de plicht van de hele Gemeente te weten welke houding men moet aannemen tegenover iemand die voortaan ook het brood wil breken.

Laten we het geval nemen dat er in één plaats twee tafels gevonden worden die niet met elkaar zijn verbonden. Als wij vanuit een andere plaats deze beide tafels (terwijl ze elkaar dus niet erkennen) wél allebei erkennen als de Tafel van de Heer, zou dat betekenen dat we bewust weigeren de eenheid van de Geest te bewaren. Het zou gelijk staan aan het ontkennen van de eenheid van het Lichaam.

Het is dus absoluut noodzakelijk alles nauwkeurig te onderzoeken. Zo'n verdeeldheid kan het gevolg zijn van valse leringen waarvan trouwe gelovigen zich hebben gereinigd. Het kan echter ook gaan om een scheuring die is ontstaan door persoonlijke meningsverschillen of door een geval van tucht. Of nieuwkomers hebben ten onrechte 'hun eigen tafel' opgericht, zonder rekening te houden met die Tafel die al bestond. Je kunt ten opzichte van zo'n situatie niet neutraal of onverschillig zijn. Aan de ene kant zou men hierdoor een schuldige ongevoeligheid tonen ten opzichte van de heiligheid van de Naam van de Heer. Anderzijds zou het betekenen dat we ons met een sektarische activiteit verbinden.

Ook kan de Tafel van de Heer niet in een bepaalde plaats bestaan en tegelijk los en onafhankelijk blijven bestaan van dezelfde Tafel die in andere plaatsen op dezelfde grondslag wordt gekend. Men kan bijvoorbeeld niet iemand ontvangen die ergens anders niet mag deelnemen aan die Tafel, of iemand weigeren die ergens anders al aan die éne Tafel van de Heer is ontvangen. Als je dat wél doet, ontken je daardoor overduidelijk de eenheid van het Lichaam.

Een tafel waar de beginselen van de wereld, het gezag en de voorschriften van mensen met opzet vermengd zijn met de werking van de Heilige Geest; of een tafel waar men met volledige kennis van zaken niet-geoordeeld kwaad accepteert – zo'n gemeenschap van Christenen kan niet de Tafel van de Heer zijn!

Wil dit zeggen dat onfeilbaarheid de noodzakelijke voorwaarde is voor ons samenkomen? Nee, zeker niet. Zouden we wel eens kunnen samenkomen als dit het geval was? We zijn allemaal feilbaar. Er kunnen ongetwijfeld tekortkomingen, zwakheden en gebreken zijn; en ze zijn er ook echt. Deze zullen vergeven worden als ze door de Gemeente zelf geoordeeld en beleden worden. Als men weigert een plaatselijke gemeente te erkennen omdat ze in de praktijk zwak is, dan is dat in tegenspraak met zowel de letter als de geest van het Bijbelse onderwijs. Maar als deze tekortkomingen niet geoordeeld worden, zullen ze de Heer er toe kunnen brengen in te grijpen: hetzij om de Gemeente te reinigen door pijnlijke beproevingen, hetzij door de kandelaar van zijn plaats weg te nemen. We lopen soms het gevaar dat we Hem, 'Die in het midden van de zeven gouden kandelaars wandelt' (Openb. 2:1), willen vervangen.

Als dus een beslissing van de Gemeente onrechtvaardig blijkt te zijn - en dit is mogelijk - of als in een plaatselijke gemeente een beslissing die gerechtvaardigd zou zijn geweest, niet genomen is, dan moet men niet vergeten dat: 'Al wat gij [de Gemeente] op aarde binden zult, in de hemel gebonden zal zijn; al wat gij op aarde ontbinden zult, in de hemel ontbonden zal zijn' (Matth. 18:18).

Het is dan ook pijnlijk dat men zo vaak op een lichtzinnige en arrogante manier een gemeentelijke beslissing of het achterwege laten van een beslissing bekritiseert. Maar de heerschappij van Christus is onaantastbaar, en Zijn liefde verandert nooit. Hij ziet erop toe of er iets gebeurd is dat niet in overeenstemming met Zijn Wil is, zodat Hij tussenbeide moet komen. We moeten ons aan Hem onderwerpen, met het absolute vertrouwen dat Hij de heerlijkheid van Zijn Naam zal beschermen. Is het nodig dat een vergadering vermaand wordt? Dan zal Hij dat Zelf voor de aandacht van broeders van andere plaatselijke gemeenten plaatsen. Maar het is nodig dat deze vermaningen van Hém komen. Het bewijs daarvan is dat *wat* gezegd wordt, en *hoe* het gezegd wordt. Het moet altijd gebeuren in ware liefde, waarbij men moeite doet om de gemeenschap te handhaven of te herstellen. En als men dit niet kan bereiken, dan zal dit verlies als een diepe pijn gevoeld worden. De verdraagzaamheid van de Christelijke liefde zal dan weten te wachten tot de Heer duidelijk laat zien wat geoordeeld moet worden en tot Hij de vergadering ertoe brengt het te oordelen.

Maar het geval wordt heel anders als een plaatselijk samenkomen het kwaad *uit overtuiging* duldt, en dus niet als gevolg van een toevallige afdwaling. Of het nu gaat om moreel of leerstellig kwaad (dit laatste is nog noodlottiger dan het eerste). Dan gaat zo'n 'gemeente' uit van de gedachte dat ieder zijn eigen verantwoordelijkheid heeft, zonder te letten op haar eigen verantwoordelijkheid waaraan ze gebonden is, en zonder zich gebonden te voelen door de handeling of mededeling van een andere gemeente. In zulke gevallen is zelfs het begrip van de eenheid van het Lichaam teniet gedaan. De rechten van de Heer zijn veracht en, zoals al eerder gezegd werd: zo'n plaatselijk samenkomen kan niet langer erkend worden als de plaatselijke uitdrukking of weergave van de éne Gemeente van God.

Eigenlijk zouden we alleen over liefde, zachtmoedigheid en blijdschap moeten spreken wanneer we het hebben over Gods Gemeente. Het is dan ook met verdriet dat we zulke harde thema's moeten aanspreken. We moeten strijden voor de waarheden die de Gemeente betreffen. Zelfs als we er eigenlijk alleen maar naar uitzien in de Gemeente een onaantastbaar toevluchtsoord van vrede te vinden, te midden van een zieke wereld. Maar ons hart voelt zich getroost en versterkt door deze gedachte: de zon blijft boven de dikste mist onveranderlijk en glorieus schijnen; en zo heerlijk blijft ook het Goddelijke besluit ten opzichte van de Gemeente. Een onpeilbare liefde motiveert alle wegen van Christus met de Gemeente. Hij voedt en koestert haar; en spoedig zal Hij haar tot Zich nemen.

Laten we deze levende waarheden goed begrijpen:

Christus is in de heerlijkheid
de Heilige Geest is hier op aarde, in de gelovige en in de Gemeente
de Gemeente is één
we hebben de hoop van onze roeping.

Want we hebben het hier niet zakelijk over koude waarheden. En het gaat ook niet om nuchtere voorschriften. We zijn in het volle leven geplaatst. Ik bedoel: in het Goddelijke leven! De bron van dit leven is alleen in Christus te vinden, het verheerlijkte Hoofd van het Lichaam. Dat Lichaam is weliswaar nog steeds op aarde. Maar het is bestemd voor de heerlijkheid van de hemel. Als we ons meer met Hem bezighouden en ons meer bewust zijn van de oneindige geestelijke zegeningen waarmee we 'in Hem' gezegend zijn, dan zouden we al lang zonder menselijke inspanningen op één plaats, volgens het éne Bijbelse principe samenkomen. We zouden allemaal vast aan Hem verbonden zijn, zoals ijzerdeeltjes in de richting van een magneet worden getrokken.

Heel binnenkort zullen alle gelovigen (of ze nu in Hem zijn ontslapen of levend zijn overgebleven) zonder voorbehoud gevolg geven aan deze almachtige aantrekkingskracht! Dan zal Christus Zijn Gemeente zonder vlek of rimpel in haar pracht en eenheid voor Zichzelf stellen. Laat deze hoop overwinnaars van ons maken.

André Gibert